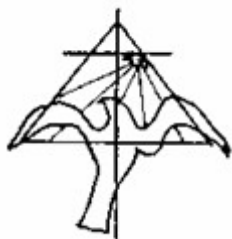

7-8
červenec
srpen
2008

Košířský farní list

Červenec
Srpen

STAVBA MŠE

Letní doba prázdnin a dovolených poskytuje bohaté možnosti k odpočinku, zotavení i k příjemným objevům krásných míst při cestování. V našem srdci mohou zaznívat Kristova slova: „U mne najdete odpočinek“. (Mt 11,28) Jsme věřící, a tak hledáme nejen odpočinek tělesný, i když je také důležitý. Pán Ježíš však myslí na naše nejvlastnější lidské dobro, a tím je život duše, naše já, naše osoba. Toužíme po spočinutí v Bohu, v jeho pokoji, lásce a radosti.

Na letních cestách proto vyhledáváme a nacházíme nejraději Boží domy, našim duším nejvzácnější a nejmilejší svatá místa především z pohnutek duchovních, i když nás zároveň zajímají z hlediska historického, kulturního a uměleckého. Budeme jistě obohaceni a nadšeni poznáním dalších kostelů, o kterých jsme dříve neměli tušení. Přitom však zůstáváme pevně zakotveni v tom nejpodstatnějším, co je všechny spojuje a v čem je pro nás nejdůležitější zdroj našeho spojení s Bohem. Může nás k tomu inspirovat podobnost uspořádání kostela se stavbou mše svaté, jak ji zachycují následující řádky.

a) rozdělení kostela: předsíň, loď, svatyně

b) předsíň: *vstupní obřady*

loď: *bohoslužba slova*

svatyně: *bohoslužba oběti*

místo díkůčinění: *závěrečné obřady*

V některých jazycích se objevuje stejný název pro označení kostela a společenství věřících (např. angl. – church, něm. – die Kirche aj.) Jeden kněz z jazykové oblasti, kde tomu tak je, po výstupu na mimořádně vysokou kazatelnu začal svou promluvu dvojsmyslným konstatováním: „Nikdy jsem netušil, že se v *církv*i dostanu tak vysoko“.

Kostel však představuje také velmi krásně prokomponovaný prostor, který k bohoslužbě nejen slouží, ale svým složením ji také naznačuje. Platí to především ve vztahu ke mši svaté.

Rozdělení kostela na předsíň, loď a svatyni názorně připomíná rozlišení mše na vstupní obřady, bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti.

Jak to vypadá v předsíni? Je přechodem z ulice do svatyně. V předsíni má doznít hluk světa. Zde se máme připravit, abychom usebraní vešli do lodi a svatyně kostela, kde uslyšíme Boží slovo a spojíme svou oběť s Kristovou dokonalou obětí.

Vstupní obřady obsahují příchod, pozdravení, úkon kajícnosti, Kyrie, Sláva na výsostech Bohu a vstupní modlitbu, mají povahu začátku, úvodu a přípravy. Z propasti naší lidské omezenosti, nedokonalosti a hříchu stoupáme k Božímu trůnu jakoby po stupních. Příchod kněze s jáhnem a přísluhujícími je spojen se vstupním zpěvem, který má zahájit bohoslužbu, podporovat jednotu všech shromážděných a uvést jejich mysl do tajemství liturgické doby nebo svátku. Znamení kříže a pozdrav kněze má probudit živé vědomí přítomnosti Páně. Tím je připraveno vykročení na první stupeň, kterým je projev lítosti v úkonu kajícnosti, který však nemá účinnost svátosti pokání. V neděli, zvláště v době

velikonoční, se může obvyklý úkon kajícnosti nahradit svěcením vody a pokropením lidu na památku křtu. Dalším krokem k Bohu je volání *Kyrie eleison* (Pane, smiluj se), zpěv, kterým věřící vyjadřují touhu po Pánu a vyprošují si jeho milosrdenství. Oslavou a chválou Boha Otce a Beránka je velmi starý a úctyhodný hymnus *Sláva na výsostech Bohu*. Výzvou: „Modleme se“ je nejprve motivováno celé společenství ke chvíli mlčení, aby si všichni uvědomili, že stojí před tváří Boží a v duchu se připravili vstupní modlitbu, v níž kněz vyjadřuje povahu právě slavené bohoslužby.

V předsíni jsme se obraceli různými modlitebními postoji k Bohu. Postoupíme-li dále do lodi, přichází k nám Bůh jako Otec k dětem, aby k nám promluvil. My však nejen mlčky posloucháme, ale také Bohu různým způsobem odpovídáme, komunikujeme s Ním. A tak hlavní části bohoslužby slova tvoří čtení z Písma svatého proložené mezizpěvy. Homilie, vyznání víry a přimlvy neboli modlitba věřících je pak rozvíjejí a uzavírají. Ve čteních, která homilie vykládá, Bůh promlouvá prostřednictvím nejrozličnějších biblických vyslanců a vrcholným a dokonalým způsobem pak svým Jednorozeným Synem, Ježíšem Kristem v úryvku evangelia. Zjevuje tajemství vykoupení a spásy a nabízí duchovní pokrm. Bohoslužba slova se má konat tak, aby vedla k rozjímání; je proto nutné vyvarovat jakékoli uspěchanosti, která je na překážku usebranosti. Je také vhodné vkládat krátké chvíle ticha, přizpůsobené shromážděnému společenství, při nichž s přispěním Ducha Svatého srdce přijímá Boží slovo a modlitbou připravuje odpověď. Tyto chvíle ticha je vhodné vkládat např. před začátkem bohoslužby slova, po prvním a druhém četní a po homilii.

Svatyně je trojdílná: střední část je srdcem – to nejsvětější ze mše svaté: oběť Kristova. V mluvě Církve se nazývá: eucharistická modlitba. V ní se vzdává dík Bohu za celé dílo spásy. Tomuto proměňování předchází příprava obětních darů, které se přinášejí v obětním průvodu (ofertorium). Po proměňování pak následuje obětní hostina čili přijímání (communio – sjednocení).

Bohoslužba oběti má tedy tři části: obětování, proměňování a přijímání. Při obětování přinášíme Bohu dar: sami sebe v chlebu a vínu. Při proměňování se zpřítomňuje – proměněním chleba v Tělo Kristovo a víno v Krev Kristovu – Kristova nejsvětější oběť, kterou obětujeme nebeskému Otci, abychom mu projevili nejhlubší úctu, děkovali mu, usmířovali ho a prosili. Při přijímání se nám dává Ježíš Kristus za pokrm duše a my se s Ním vnitřně sjednocujeme.

V celém uspořádání mše můžeme sledovat pět úseků: modlím se, slyším, dávám, obětují, přijímám. Mše svatá tak obsahuje dvoje výrazné dávání a dvoje přijímání. V bohoslužbě slova dávám Bohu své slovo (v modlitbě) a přijímám slovo Boží (ve čtení Písma sv. a promluvě). V bohoslužbě oběti dávám svůj chléb (v něm pak sebe-offertorium) a přijímám chléb Boží (Tělo Syna Božího – v obětní hostině). Mezi tímto svatým dáváním a přijímáním je na oltáři obětovaný Beránek Boží. Mší svatou se splňuje slovo Božského Spasitele: „Uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka“ (Jan 1,51).

Něco tak vzácného a vznešeného – mešní bohoslužba a naše přítomnost v Božím domě si žádá patřičně důstojný závěr – rozloučení. Bývá obohaceno a vyjádřeno žehnacím modlitbou nebo jiným slavnostnějším textem. Propuštění lidu jáhnem nebo knězem je také výzvou, aby se každý vrátil ke svému dílu, chválil Boha a dobrořečil mu, a tak kráčel životem „ve jménu Páně“.

Amen.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2008

3. čtvrtek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. pátek	Památka sv. Prokopa, opata
První pátek v měsíci
5. sobota	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA,
patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
doporučený svátek
6.	14. neděle v mezidobí
9. středa	Památka sv. Adriána a Jakuba, premonstrátských kněží a druhů,
mučedníků Gorkomenských
11. pátek	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13.	15. neděle v mezidobí
14. pondělí	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka, hlavního patrona plzeňské diecéze

15. úterý	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. středa	Panny Marie Karmelské
17. čtvrtek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20.	16. neděle v mezidobí
21. pondělí	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. úterý	Památka sv. Marie Magdalény
23. středa	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. čtvrtek	Sv. Šarbela Makhlufa, kněze
25. pátek	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. sobota	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27.	17. neděle v mezidobí
29. úterý	Památka sv. Marty
30. středa	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31. čtvrtek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2008

1. pátek	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve První pátek v měsíci
2. sobota	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa
3.	18. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. úterý	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6. středa	Svátek Proměnění Páně
7. čtvrtek	Sv. Sixta II., papeže, a druhů mučedníků
8. pátek	Památka sv. Dominika, kněze
9. sobota	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	19. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Kláry, panny
12. úterý	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. středa	Bl. Gertrudy, panny premonstrátky
14. čtvrtek	Památka sv. Maxmiliána Maria Kolbeho, kněze a mučedníka
15. pátek	Poutní slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE Na Klamovce - doporučený svátek
16. sobota	Sv. Rocha
17.	20. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Jana Eudese, kněze
20. středa	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. čtvrtek	Památka sv. Pia X., papeže
22. pátek	Památka Panny Marie Královny
23. sobota	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	21. neděle v mezidobí
25. pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiana, mučedníků
27. středa	Památka sv. Moniky
28. čtvrtek	Slavnost SV. AUGUSTINA, BISKUPA A UČITELE CÍRKVE
29. pátek	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
30. sobota	Bl. Bronislavy, panny premonstrátky
31.	22. neděle v mezidobí

Oznámení

- ✓ **Během letních měsíců července a srpna se nekonají pondělní a úterní bohoslužby Na Klamovce kromě poutní slavnosti NANEBEVZETÍ PANNY MARIE v pátek 15. srpna v 17,30 hod.** Všechny ostatní bohoslužby jsou beze změny.

Záznam z jednání Valné hromady Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 01.06.2008

Jednání Valné hromady zahájil předseda Společnosti přátel košířských kostelů, seznámil přítomné s programem a předal slovo správci farnosti P. Lohelioví, který přednesl své úvodní slovo. Po něm následoval program schůze podle uvedeného programu Zprávou předsedy o činnosti Společnosti za uplynulé období.

- Program:
1. Zahájení a přivítání přítomných farníků a hostů
 2. Úvodní slovo správce farnosti P. ThDr. Lohelia Zdeňka Klindery
 3. Zpráva o činnosti Společnosti za uplynulé období
 4. Zpráva o činnosti skupiny našich mladých farníků
 5. Seznámení s návrhem složení výboru SPKK a ER farnosti pro další období
 6. Volba členů nového výboru a ER farnosti
 7. Diskuse a zakončení

Zpráva o činnosti Společnosti pro Valnou hromadu Společnosti přátel košířských kostelů, která se konala v kostele s. Jana Nepomuckého dne 01.06.2008

Vážení farníci, milí vzácní hosté,

při příležitosti konání dnešní naší Valné hromady se chceme trochu zamyslet nad uplynulým časem, nad tím, co se nám s Boží pomocí podařilo a alespoň zběžně zauvažovat o tom, čeho bychom rádi dosáhli v budoucnosti. Naše Společnost Přátel košířských kostelů, je pokračovatelkou tradice před válkou založeného Kostelního spolku pro vybudování kostela sv. Jana v Košířích a je zde k tomu, aby podle svých sil a možností pomáhala duchovnímu správci farnosti a to zejména při činnosti fyzické, praktické a veskrze občanskotechnické. Je její snahou, alespoň zčásti tyto nesnadné povinnosti pomáhat plnit. Zkusme tedy nyní stručnou formou zrekapitulovat, co se nám v tomto ohledu podařilo, s čím se zabýváme v současnosti a co chceme dosáhnout v čase příštím.

Tedy – alespoň z větší části už je provedeno:

- proběhly práce s opravou několika střešních svodů dešťové vody, nejrozsáhlejší u sv. Jana,
- v menší míře také u Nejsv. Trojice a formou drobnější opravy také v Mariánské kapli Na Klamovce,
- rekonstrukce el. instalace u Nejsv. Trojice,
- GO historických varhan u Nejsv. Trojice,
- umístění pamětní desky P. Františka Verneru – vedle pamětní desky P. Václava Chlumského do chrámové předsíně u sv. Jana,
- do niky v JV rohu kostela sv. Jana byl po důkladné restauraci navrácen původní kříž,
- obtížná a finančně náročná izolace proti vlhkosti v kapli Nanebevzetí P. Marie Na Klamovce,

V současnosti probíhá, či je ve stavu zahájení:

- druhá etapa rekonstrukce el. instalace u sv. Jana,
- příprava k elektrorozvodu do lavic pro pozdější instalaci jejich vyhřívání,

V bližší a vzdálenější budoucnosti se chceme snažit o:

- provedení GO fasády celého kostela sv. Jana,

- celková rekonstrukce resp. modernizace vytápění u Nejsv. Trojice,
- občerstvovací zázemí farní auly (nad sakristií),

Věříme, že s pomocí našeho Pána se nám to všechno dříve nebo později podaří realizovat. A když snad ne nám, tak našim následníkům docela určitě. Vždyť už naši předkové říkali – „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže.“ Takže určitě pomůže i nám.

Je ovšem vhodné, zmínit se i o jiných aktivitách našeho farního společenství, i když není nutno docela beze zbytku všechny vyjmenovat. Takže uvedme alespoň ty nejznámější, jako jsou farní autokarové poutní zájezdy, pěší návštěvy pamětihodností v Praze, pravidelné katecheze dospělých a náboženská výuka dětí, farní táboračky na ukončení a začátek školního roku, mikulášské besídky, přednášky na různá témata, promítání filmů ve farní aule a v neposlední řadě pravidelná měsíční edice našeho Košířského farního listu.

Zcela specifickou kapitolou farní aktivity je záslužná činnost skupiny našich mladších bratrů a sester. O ní nám teď přednese informaci její představitel Venda Dráb:

Milí farníci, co říci o naší mládeži? Předně to, že ani ona se nevyhnula přirozenému jevu stárnutí a tím se mění i její charakter. I s dlouhodobým jevem – exodem z farnosti a hledáním mladších generací by se dalo říci: Ubývá nám sil.

I přesto „mládež“ pořádá různé akce pro sebe i pro farnost. Jsou to akce charitativního charakteru, přednášky, výlety. Nechci tu vyjmenovat všechny naše akce, protože se o nich můžete dočíst ve farních listech.

Jsou akce, kde je znát ubývající členská základna, ale například dubnový výlet v tomto roce potvrdil, že se akcí pořád rád zúčastňují i bývalí mládežníci nyní už se svými dětmi a to v hojném počtu.

Tímto bych chtěl pozvat mezi nás a poprosit ty mladší: Nebojte se a přijďte, protože my jsme tu pro vás. Chodte na akce, ministrujte, buďte součástí farnosti. Začněte milovat svou farnost.

Do budoucna bych byl rád, kdybychom aspoň vytrvali v intenzitě naší službě farnosti, zintenzivněli akce zvláště duchovního charakteru a zůstali i nadále v dobré spolupráci a součinnosti s farní radou. Počítám s větším využitím farních stránek, kde se mládež bude moci informovat o chystaných akcích. Jen připomenu naši webovou adresu: kosirska.farnost.cz. Za tyto stránky chci poděkovat Honzovi Brůčkovi. Za mládež bych chtěl poděkovat zvláště Vítkovi Bobysudovi, za jeho organizační elán, všem kteří v poslední době obětovali něco málo ze svého drahocenného času hlavně za účast při opravách kostela. A Vám farníkům, v čele s naším dobrým pastýřem, kteří nás hlavně duchovně držíte nad vodou. Děkuji Vám.

Milí přátelé, času nemáme mnoho a máme před sebou ještě volbu nového výboru a Ekonomické rady, takže k ní přikročme.

Návrh složení nového výboru Společnosti přátel košířských kostelů a ER farnosti :

Výbor SPKK

1. Vít Bobysud
2. Stanislav Dobeš
3. Václav Dráb
4. Václav Funda
5. Jan Havel
6. Stanislav Hojek
7. Elen Horáková
8. Jan Nekula
9. Ondřej Vaněček

Ekonomická rada

1. Jan Fridrich
2. Stanislav Hojek

Všichni uvedení v návrhu se povstáním představili. Předseda pak vyzval přítomné, aby přednesli své ev doplňující návrhy či protinávrhy. Poněvadž se nikdo s dalším návrhem nepřihlásil, dal předseda o návrhu hlasovat. Všichni přítomní zvednutím ruky vyjádřili svůj souhlas s navrženými kandidáty, nikdo nebyl proti a ani nikdo nevyužil možnosti nehlasovat. Na základě toho pak předseda prohlásil nový výbor i Ekonomickou radu farnosti za zvolené. V čele obou těchto volených orgánů stojí správce farnosti P. Lohelius Klindera. Tedy výbor naší Společnosti pro následující období byl zvolen a na příští schůzi v pátek 20. června ze svého středu zvolí své funkcionáře.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

ZPRÁVA FARNÍ CHARITY

Přehled sbírek za rok 2007

66. sbírka

1. Leden – Únor Charitní projekt na Ukrajině – pomoc seniorům 1 900 Kč.

67. sbírka

2. Březen – Duben Pomoc na výstavbu duchovního centra Brno-Lesná 1 550 Kč.

68. sbírka

3. Květen – Červen Na stavbu kostela a školy sv. Josefa (Indie) 2 000 Kč.

69. sbírka

4. Červenec – Srpen Na postižené leprou 2 950 Kč.

70. sbírka

5. Zář – Říjen Na klášter trapistů v Novém Dvoře 2 800 Kč.

71. sbírka

6. Listopad – Prosinec Na projekt „Domky pro chudé“ (Indie) 1 400 Kč.

Sv. Brigita Švédská, řeholnice *památka 23. července*

Narodila se asi 1303 na zámku Finstad u Uppsaly ve Švédsku. Pocházela z velice majetné rodiny a její otec byl guvernérem provincie. Oba rodiče byli velmi zbožní a své tři děti také vychovali ke zbožnosti. Sv. Brigita měla své první vidění již jako sedmiletá.

Už ve třinácti letech byla provdána. Její manžel Ulf Gudmarsson měl osmnáct let. Byl to zbožný muž. Po dvou letech zdrženlivosti se jim narodilo osm dětí, mezi nimi i budoucí sv. Kateřina Švédská. Výchově dětí se věnovala hlavně matka. V letech 1335 až 1338 byla společnicí mladé švédské královny. Byla ve styku s několika významnými švédskými teology. S manželem se v náboženském životě podporovali. Stali se členy třetího řádu sv. Františka. Po 25 letech manželství vykonali pouť do Compostelly a rozhodli se, že oba vstoupí do kláštera. Manžel ale brzy zemřel a sv. Brigita po jeho smrti žila asketickým životem. Její vidění se stávala častější a jasnější. Cisterciáci v klášteře Alvastra je překládali ze švédštiny do latiny. Tomáš ze Štítného z nich pořídil výběr v českém překladu (1391-1400).

Chtěla ale přispět více k reformě společnosti. Po delším uvažování a vnuknutích se rozhodla založit novou řeholi. Základní jednotkou byl dvojkláster, jeden ženský a jeden mužský se společným kostelem. Řeholníci a řeholnice žili ovšem přísně odděleně. Představenou pro oba kláštery v časných věcech byla abatýše, duchovní vedení měli řeholní kněží. Řád se nazýval řádem Nejsvětějšího Spasitele. S podporou

krále Magnuse vznikl první takový klášter ve Vadsteně na břehu jezera Vättern. V průběhu časů bylo mnoho klášterů zničeno. Řehole se doplňovala a měnila. Ještě dodnes existují ženské kláštery této řehole v Evropě i v zámorí (Indie, Mexico, USA).

V roce 1349 odešla sv. Brigita do Říma. Chtěla zde uspíšit schválení své řehole a naléhat na papeže, aby se z Avignonu vrátil do Říma. Setkala se (1368) tam s císařem Karlem IV. Papež se konečně r. 1367 do Říma vrátil potvrdil její řeholi, ale v Římě nezůstal natrvalo.

Z Říma podnikala sv. Brigita poutě na poutní místa Itálie a v roce 1372-3 navštívila Svatou zemi. Po návratu zemřela 23.VII.1373 v Římě a její tělo pak brzy bylo převezeno do švédské Vadsteny a tam pohřbeno.

Za svatou byla prohlášena v roce 1391 papežem Bonifácem IX.

Za patronku Evropy (spolu s Kateřinou Sienskou a Terezií Benediktou od Kříže) ji prohlásil papež Jan Pavel II. dne 1.X.1999 a zdůvodnil to. těmito slovy: "Svým hlubokým procítěním tajemství Krista a církve se zapojila v mimořádně kritickém okamžiku dějin církve do budování jejího společenství. Z Brigity vyzařuje prorocká síla. S jistotou a otevřeností hovoří ke knížatům a papežům. V zájmu mravní obrody křesťanstva nešetří přísnými napomenutími." Tato světice zastupuje sever Evropy.

Podle R. Ondruš, SJ: *Blízki Bohu i lud'om a Internetu (Cath. Encycl., Kirchenlexikon, aj.)*

M.P.

VÝLET MLÁDEŽE DO PŘÍBRAMI

Po dlouhých hodinách prací strávených v kostele mě Vítek oslovil s tím, že má prima relax.

Plánuje prý Hornické muzeum a abych sebou vytáhl i rodinu. Hornické muzeum – a to jsem rád slyšel. Vždycky jsem se tam toužil podívat a konečně se naskytla příležitost. Tak teda jo.

V sobotu 5. dubna ráno jsem naložil svoji rodinu - moji ženu Boženu, dvouletého Emču a ročního Adama, do svého citrónu (žlutý citroen BX) a vyrazili jsme ke kostelu.

Setkání s mně známými i neznámými tvářemi před kostelem proběhlo relativně rychle a skvadra aut se po krátkých motanicích pod

velením Vítky vydala Mrázovkou a Strakonickou směrem na Příbram.

Cíl mi nebyl zcela jasný, neboť Vítek před odjezdem neustále něco mumlal o nějakém památníku, takže jsem se držel v závěsu. Za Příbramí jsem sledoval kdejaký křížek či památník, a stále čekal, u čeho že se kolona aut zastaví. Projeli jsme několika vesnicemi a po průjezdu krátkého lesíku jsme k mému překvapení zastavili u bran pracovního lágru. ZNEJISTIL JSEM.

Strážné věže jsou prázdné, stejně jako nástupní plac uprostřed. Je to přeci jenom památník.

Bylo hezké sledovat, jak ze zaparkovaných aut vystoupilo kromě dospělých i spousta dětí, které neváhaly krátit si čas čekání na další účastníky (z Benešova) běžeckými závody po roštu kanálu místního trativodu dešťové vody.

Konečně jsme všichni „Jdeme dovnitř“.

Dozvídáme se však u pokladny, že nejbližší regulérní prohlídka začíná v 11h, to je za tři čtvrtě hodiny. Diplomatský výkon Vítky byl natolik přesvědčivý, že místní průvodce, přestože nechtěl, velmi rád nás provedl po vyhlídce s kratším výkladem a na závěr přidal i prohlídku samoty.

Po všem tom, co jsme viděli a co jsme se dozvěděli, jsme byli rádi, že se nám osud internovaných vyhnul. Díky Bohu. Odcházel jsem, děcka skotačila, netušíc, kde se nachází, a co se tu dělo. Nevím, jestli to vůbec někdy pochopí.

Kolona aut se opět hnula. Cíl příští zastávky: Hornické muzeum.

Hornické muzeum, jak jsme zjistili hned na začátku, charakterizují dvě významná fakta: Je obrovské a nedá se kde zaparkovat. Přesto jsme parkování s většími či menšími obtížemi zvládli a nyní stál před námi nelehký úkol. Tři doly skýtající širokou škálu prohlídek nebylo možno v jednom dni, natož s dětmi, absolvovat. Inspirován svým starším synem, který miluje vláčky, mě napadl zajímavý plán. Navrhnul jsem prohlídku s projížděkou dvěma důlními vláčky a návštěvou strojovny, neboť jsem se domníval, že by nás to mohlo zajímat a děti zabavit.

Důlní vláček z dolu Anna, kde jsme čekali, byl bezva. Děti se bavily. Jen nevím, jak zdejší provoz rachotivé úzkokolejky snášejí lidé, bydlící v těsné blízkosti dráhy.

Důl Prokop, kam jsme se dostali, nám nabídl modelové vyobrazení několika mlýnů a důlních staveb, které jsme museli bedlivě hlídat před našimi dětmi, aby přinejmenším nepřišli o střechu. Vystavené důlní stroje byly naštěstí natolik těžké, že nešly odnést a pár šmuh od kolomaze se za pomoci zvlhčených ubrousků podařilo z dětí odstranit. Další projížďka rachotivým vláčkem k asi nejhlubší šachtě, která byla kdy v Čechách vykopána, vedla vlhkou tmavou štolou, která působila na naše děcka vesměs depresivně. Z výkladu jsem toho moc neměl, neboť se mi synové čvachtali v nějakých loužích, nebo si na něco stěžovali. Byli unaveni. Už tak toho měli asi dost. K mému překvapení, nejhlubší štola republiky, víc jak 1600m hluboká, byla dolem na stříbro a ne na uran, jak jsem si původně myslel. Postavte se na rošt svařený z kousků armovaných tyčí, když víte, že je pod vámi víc jak kilometr díra. Kdo měl dobré oči, zahlédl v 70ti metrech vodu. I tak to byl zvláštní pocit. Zablácené děti jsme si posadili na klín při cestě vláčkem zpět. Strojovnu dolu jsme prošli již tak trochu ve chvatu, neb jsme měli všichni hlad. Poslední zajímavá informace: Přeprava nákladu, často i osob byla větší rychlostí než je volný pád. A teď hurá na oběd.

Něco jsme pojedli v místní restauraci a potom aspoň my, Novákovi, plni zážitků a dojmů s dětmi, které nám usínaly v náručí, jsme se vypravili domů.

Vítku díky.

Emil Novák

Zde končí vyprávění Emila Nováka, „našeho kostelního“ velmi obětavého elektrikáře. A pokračuje doplnění Václava D.

Emile, díky za tvou práci při rekonstrukci elektrického vedení, za dlouhé – někdy i noční hodiny strávené Bohulibou činností a díky za článek.

My vytrvalci, kteří jsme zůstali, vydali jsme se na další pouť našeho výletu – Makovou Horu.

Z Příbrami se jede asi 15km, když to nepopletete jako my, jihovýchodním směrem do obce Smolotely. Je tu pěkný, ale chátrající barokní zámek, původně to byla tvrz. Na náměstí stojí socha sv. Jana Nepomuckého, a k druhému Janu Křtitelovi a P. Marii Karmelské je to do kopečka necelé dva kilometry. Po cestě jsme procházeli lesem, kolem studánky, zřejmě moc nepoužívané. Jeden účastník naší výpravy ji ale použil a rovnou se tam vykoupal. Myslím, že není třeba zmiňovat našeho největšího otužilce.

Maková Hora se svým kostelem je moc pěkné a hlavně v minulosti známé poutní místo. Směřovalo sem na přelomu 19. a 20.století až desetitisíce poutníků v době svátku. Kostel byl vystavěn v letech 1717-1722 ve stylu českého vrcholného baroka italským architektem C.A. Canevallem.

V roce 1990 farář P. Jiří Hájek obnovil tradici poutí na Makovou Horu a pustil se i do obnovy kostela, který je veden jako památka I. stupně UNESCO.

Hlavní pouť se koná vždy v neděli po svátku Panny Marie Karmelské (16. červenec). Tento rok to vychází na 20.července a jelikož jsme se nedostali dovnitř, uvažuji o návštěvě tohoto poutního místa ještě jednou, tentokrát v den slavnosti.

Na vrcholku nás kromě krásné architektury a pěkného výhledu do kraje očekávalo ještě malé zpestření výletu. Potkali jsme se tam s poutníky, kteří měli něco o Makové Hoře zjistit. Hledali něco o historii a nemohli se ničeho dopátrat až se nás zeptali. Udělali dobře. Dopředu jsem měl informace vytištěné a tak jsem jim mohl vše poradit. Byli rádi a svěřili se nám, že hrají hru na oslavu kamarádčiných narozenin. Na cestu zpátky jsme se vydali po jejich stopách a účastnili se hry v opačném směru. Na jednom místě mělo být ukryto deset pohádkových postav. Úkol byl je najít. Našli jsem asi čtyři. Ve Smolotelech jsme potkali organizátory, kteří už úkoly sbírali.

S hezkým závěrem výletu a dobrými pocity z krásně stráveného dne jsme se rozjeli domů. Bohu chvála za takové chvíle.

Václav D.

Farní výprava do západních Čech

Cílem naší výpravy v sobotu 24. května byla dvě západočeská města: Loket a Bečov nad Teplou. Vyjeli jsem z Prahy v osm hodin ráno v hojném počtu 46 osob. Cestu jsme zahájili jako obvykle zpěvem poutní písně. Pak následoval radostný růženec. Jeho tajemství P. Lohel podrobně popisoval podle vidění sv. Kateřiny Emmerichové. Byla to dobrá příležitost, jak do jednotlivých tajemství proniknout. Kolem půl jedenácté nás přivítal Loket. Město položené na vysokém ostrohu, obtékaném takřka kolem dokola řekou Ohří, je památkovou rezervací. Nevelké město má starou historii a dodnes si zachovalo starobylý charakter s mnoha zajímavými stavbami – kostel, hrad, radnice a mnoho historických domů.

Naším programem v Lokti byla mše sv. v kostele sv. Václava, po níž nás P. Majkov krátce seznámil s jeho pamětihodnostmi. Kostel je barokní na místě původního kostela gotického. V nice jednoho z bočních oltářů je pozdně gotická socha Panny Marie. Pak následovala individuální prohlídka v jádře románského hradu, kde bylo možno navštívit, mezi jiným, mučírnu s výstavou mučičích nástrojů. Já osobně jsem dal přednost výstavě porcelánu v jiné části hradu. A zvláště moderní výrobky se mi velmi líbily. Pobyt vyvrcholil obědem v hotelu Goethe.

Po menším intermezzu s hranolky jsme odjeli od kaple sv. Anny Slavkovským lesem do nedalekého Bečova, abychom si prohlédli relikviář sv. Maura. O něm je v naší farnosti už dosti známo. Objevila ho pro nás mladší generace farníků.

Je to pozoruhodný objekt, který přitahuje pozornost svým dobrodružným objevením i jedenáct let trvajícím restaurátorskou obnovou. Bohaté zdobení zlatem i drahými kameny i zpracování jsou nádherné. Pochází asi ze začátku 13. stol. Umělecký dojem je velký. Jak má vypadat přiměřená úcta k ostatkům světců, nám následně objasnil P. Lohel.

Prohlídku jsme vykonali ve dvou skupinách a tak bylo dost času na prohlídku městečka i na procházku v zámecké zahradě.

Pak jsme vyrazili na zpáteční cestu se zastávkou, při které bylo možno se občerstvit dobrotami, které upekly naše laskavé farnice. To je nedílná část našich výprav a budiž jim za to náš dík. U sv. Jana jsme přistáli podle plánu asi v 19 hod.

M.P.

Pozvání na křestní slavnost

Z milosti Boží jsme přijali dítě!

Naší dceru Antonii jsme přivítali na svět ve čtvrtek 29.5. v 5.42 hodin. Vážila 3,45 kg a měřila 50 cm.

Děkujeme všem, kteří na nás pamatovali ve svých modlitbách. Celé období očekávání i hladký průběh jejího narození - to vše bylo opravdu vymodlené.

Do společenství křesťanů bude naše Antonie přijata v neděli 6.7. při mši svaté v 9 hodin v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Těšíme se, že společně s námi prožijete tuto slavnost.

Veronika a Pavel Peterkovi

Poznáváme naše farníky

V červenci oslaví významná (kulatá) životní jubilea dvě naše pilné farnice:

paní **Olina Nekulová** a paní **Věra Rupková**.

Obě se neúnavně starají o potřeby kostela sv. Jana Nep. Do jejich kompetence patří péče o květinovou výzdobu kostela, pečení dobrot při různých oslavných příležitostech a poutích, pomoc při úklidu kostela a mnoho dalších nenápadných, ale důležitých činností. Jsou oporou našeho duchovního Otce v péči o rozkvět farního společenství.

Přejeme jim oběma, aby ještě dlouho mohly poklekat před svatostánkem, kde i my na ně budeme myslit, děkovat za jejich věrné služby a vyprošovat jim odměnu věčnou.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	<i>Tech. red.: J. Brůček</i>
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné